

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **M. V.**, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 12.3.2012 č.j. PPR-23567-4/ČJ-2011-99KP

t a k t o :

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 12.3.2012 č.j. PPR-23567-4/ČJ-2011-99KP se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ředitele Národní protidrogové centrály SKPV ve věcech kázeňských č. KRŘ NPC-251/2011 ze dne 10.11.2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobci podle § 51 odst. 1 písm. e/ zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) uložen kázeňský trest ve formě pokuty ve výši 2.500,- Kč za spáchání jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f/ bod 8 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se žalobce dopustil tím, že jako řidič služebního vozidla Škoda Octavia (dále jen „služební vozidlo“) dne 30.6.2011 kolem 6:55 hod. v Ústí nad Labem na křižovatce při odbočování vlevo nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi, čímž porušil § 4 písm. a), § 4 písm. b) a § 21 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „ZPPK“).

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalovaný odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve popsal okolnosti dopravní nehody. Dále konstatoval, že žalobce v odvolání napadl způsob prošetření předmětné dopravní nehody a tvrdil, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě formálně provedených výpovědí zúčastněných osob, které se navíc zásadně rozcházejí. Žalobcem navržené důkazy byly orgánem I. stupně zamítnuty. Orgán I. stupně akceptoval pouze námitku týkající se intenzity zranění cyklisty, na základě čehož došlo ke změně právní kvalifikace předmětného skutku. Žalobce v odvolání navrhl, aby příčinu dopravní nehody, zejména otázky týkající se zavinění žalobce, určil znalec z oboru silniční dopravy, a dále navrhl provedení vyšetřovacího pokusu na místě nehody. Orgán I. stupně se dle žalobce řádně nevypořádal s návrhy na doplnění dokazování a dostatečně neodůvodnil, proč nebyly jím navržené důkazy provedeny. Podle žalobce tak nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci.

Žalovaný poté v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a je přezkoumatelné. Vzhledem ke skutečnostem zjištěným během šetření předmětné dopravní nehody a během následného správního řízení bylo nepochybně zjištěno, že žalobce zavinil předmětnou dopravní nehodu tím, že nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi. Zejména z fotodokumentace místa dopravní nehody, plánu, výpovědi účastníků dopravní nehody a svědkyně p. P. vyplynulo, že jednání žalobce bylo v rozporu se základními povinnostmi řidiče a povinnostmi při odbočování vlevo, tedy povinností dát přednost v jízdě protijedoucímu vozidlu. Žalobce nesplnil povinnost dát přednost v jízdě, která znamená nezahájit jízdu nebo jízdni úkon, případně v nich nepokračovat, jestliže by řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy.

Odvolací námitku, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno pouze na základě formálně provedených výpovědí osob zúčastněných na dopravní nehodě a tyto výpovědi se zásadně rozcházejí, žalovaný označil za irelevantní. Orgán I. stupně při určení viny vycházel z pořízené fotodokumentace a plánu dopravní nehody, z výpovědí účastníků dopravní nehody a výpovědi svědkyně dopravní nehody p. P. Její výpověď sice nepopisuje přesně moment střetu, ale popisuje jízdu cyklisty před střetem, přičemž tento popis podporuje také výpověď cyklisty. Prvostupňové rozhodnutí tedy bylo dle žalovaného vydáno na základě úplného a přesného zjištění skutkového stavu, přičemž žalobci byla před uložením kázeňského trestu dána možnost se k věci vyjádřit, navrhopvat důkazy a hájit se. Orgán I. stupně přihlédl k povaze protiprávního jednání, k okolnostem, za kterých bylo spácháno, a také k míře zavinění žalobce. Při rozhodování vzal v potaz všechny rozhodné důkazy a zvážil je ve všech souvislostech, a to jak jednotlivě, tak i vcelku.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě nejprve popsal průběh správního řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Uvedl, že dne 30.6.2011 kolem 06:55 hod. došlo v Ústí nad Labem na křižovatce ulic Revoluční a Malá Hradební ke střetu jím řízeného služebního vozidla s cyklistou p. V., který byl po střetu převezen k ošetření do Městské nemocnice v Ústí nad Labem. Předmětná dopravní nehoda byla šetřena orgánem Policie České republiky a spisový materiál byl následně postoupen k rozhodnutí orgánu I. stupně, který zahájil řízení podle zákona o služebním poměru, neboť existovalo důvodné podezření, že žalobce porušil § 4

písm. a/, ustanovení § 4 písm. b/ a ustanovení § 21 odst. 5 ZPPK. Žalobce v rámci ústního jednání před orgánem I. stupně setrval na své výpovědi učiněné dne 8.8.2011 při podání vysvětlení před policejním orgánem. Při tomto podání vysvětlení uvedl, že v době, kdy započal odbočování vlevo, se v protisměru nenacházelo žádné jedoucí motorové vozidlo ani cyklista. Žalobce při odbočování vlevo zaregistroval chodce, kteří šli křižovatkou napříč přes ostrůvky, a musel tak zastavit vozidlo, aby nedošlo k jejich ohrožení. V době, kdy služební vozidlo stálo, žalobce zaregistroval pohyb z pravé strany služebního vozidla, následně přišel náraz a přes přední kapotu přepadl cyklista.

Žalobce má za to, že orgán I. stupně se dostatečně nevypořádal s jeho návrhy na doplnění dokazování a neodůvodnil, z jakého důvodu navrhované důkazy neprovedl, stejně jako neuvedl, které skutečnosti vzal při rozhodování za prokázané a které nikoliv. Uvedená pochybení zakládají nejen nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ale také jeho protiústavnost. Je zarážející, že žalovaný na jedné straně poukazuje na poměr mezi informační hodnotou případných nově získaných důkazních prostředků navržených žalobcem při ústním jednání, finančními náklady potřebnými na jejich získání, závažností následků dopravní nehody a rozsahem sankce, která byla žalobci uložena, na druhou stranu však žádný ze správních orgánů nepracoval s veřejným kamerovým systémem, který se nachází přímo nad místem nehody, popř. veřejným kamerovým systémem nacházejícím se bezprostředně před střetem na trase účastníků nehody, který by mohl přispět k objasnění mechanismu střetu, minimálně by mohl zmapovat pohyb vozidel MHD, služebního vozidla, cyklistů a chodců, vytvořit tak časový snímek těsně před střetem a tím podpořit nebo vyvrátit tvrzení účastníků nehody. Podle žalobce nebylo provedeno šetření za účelem ztotožnění vozidel MHD, která se v uvedenou dobu měla na místě nehody pohybovat, za účelem zjištění konkrétních řidičů a jejich následného výslechu. Takovýto postup pouze dokumentuje formálnost zpracování dopravní nehody ze strany žalovaného, bez snahy o náležité objasnění jejího mechanismu, stejně jako ve vztahu k následnému určení viny, která žalobci nebyla bezpochyby prokázána. Proto bylo namístě, aby orgán I. stupně zastavil řízení podle § 76 odst. 1 písm. c/ z toho důvodu, že spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno, tedy aby rozhodl podle zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného.

Žalobce též namítl, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Orgán I. stupně pouze konstatoval, že vycházel ze spisového materiálu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Územního odboru Ústí nad Labem, dopravního inspektorátu, kde je skutkový děj popsán. Dále konstatoval, že podezření je důvodné, jednání žalobce považuje za dostatečně prokázané a neshledal pochybnosti v předloženém spisovém materiálu ve vztahu k opatření dalších důkazů. Prvostupňové rozhodnutí, a stejně tak i napadené rozhodnutí, bylo vydáno pouze na základě úředních záznamů o podání vysvětlení. Vysvětlení poskytnuté policistovi před policejním orgánem podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) však není zároveň výpovědí svědka v přestupkovém řízení, a takovou povahu tedy nemůže mít ani úřední záznam pořízený Policií ČR o vysvětlení podaném k dopravní nehodě p. V., ani úřední záznam o vysvětlení podaném k dopravní nehodě p. P. Právě na tyto úřední záznamy v napadeném rozhodnutí žalovaný odkazuje, přičemž k nim přistupuje jako ke svědeckým výpovědím. Obsah podání vysvětlení p. P. se navíc omezuje v podstatě jen na konstatování, že viděla projíždějícího cyklistu, kterého následně viděla padat s tím, že se nejprve domnívala, že narazil do středového ostrůvku. Až následně si všimla vozidla žalobce, s čímž si spojila, že mohlo dojít ke střetu cyklisty právě s tímto vozidlem. Při výslechu svědka mají účastníci řízení právo klást svědkovi otázky, což v daném případě nebylo žalobci umožněno. Jednalo se tak ze strany správních orgánů o nezákonný postup, který následně vedl k vydání

nezákonného rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009 č.j. 1 As 96/2008 – 115. Došlo-li v posuzovaném případě k výsledku p. V. a p. P. v procesním postavení svědků, nebyl o tom žalobce správními orgány vyrozuměn, a byl tudíž krácen na svém právu účastnit se výsledku a klást svědkům otázky. Byly-li pak takto získané svědecké výpovědi následně použity jako podklad pro rozhodnutí, měly být součástí spisového materiálu a žalobce s nimi měl být před vydáním napadeného rozhodnutí seznámen.

Poslední námitkou žalobce brojí proti tomu, že ani jeden ze správních orgánů nepracoval s původní lékařskou zprávou, která byla vypracována bezprostředně po ošetření cyklisty p. V. a mohla přispět k objasnění skutkového stavu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a obsah žaloby. K žalobní námitce, že se odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevypořádává s návrhy na doplnění dokazování a nedostatečně zdůvodňuje, proč navrhované důkazy nebyly provedeny, stručně konstatoval, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně. K námitce nepoužitelnosti úředních záznamů v kázeňském řízení uvedl, že na jednu stranu je žalobci nutno přisvědčit, že forma důkazního prostředku musí odpovídat jeho obsahu a že úřední záznam sám o sobě nemůže být důkazem. Dle žalovaného je však z obsahu spisového materiálu zřejmé, že správní orgány vycházely i z jiných důkazních prostředků, kterými byly zejména fotodokumentace a plánek dopravní nehody. Úřední záznamy tedy nebyly jedinými podklady pro rozhodnutí a správními orgány byly použity pouze pro dokreslení celkové situace, navzájem se podporovaly, a správní orgány tak neměly důvod pochybovat o skutkovém stavu věci. Z tohoto důvodu je nepřipadný žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009 č.j. 1 As 96/2008 – 115, neboť v případě řešeném tímto rozsudkem byly podkladem pro rozhodnutí pouze úřední záznamy vyhotovené zasahujícími policisty a doznání obviněného.

Žalobce měl možnost se seznámit se spisovým materiálem a navrhoval další důkazy. Protože však správní orgány měly skutkový stav za dostatečně zjištěný, nebylo jejich povinností žalobcem navrhované důkazy provést. V řízení bylo dostatečně prokázáno, že se žalobce rozhodl odbočit vlevo, přičemž nedal přednost protijedoucímu cyklistovi. Žalobce neměl provádět odbočovací manévr způsobem, kterým jej uskutečnil, neboť z příslušných ustanovení ZPPK vyplývá, že řidič, který odbočuje vlevo, smí do protisměrné části vozovky vjet až tehdy, jestliže se na ní nevyskytují žádní další účastníci silničního provozu, které by mohl při odbočování vlevo omezit či ohrozit. Ze spisového materiálu je ale zřejmé, že žalobce tyto důležité povinnosti nerespektoval a odbočovací manévr vlevo provedl, což jednoznačně vyplývá z fotografií a plánu dopravní nehody. Bylo také spolehlivě zjištěno, kde v době dopravní nehody stálo žalobcem řízené služební vozidlo.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 22.6.2016 žalobce setrval na podané žalobě. K věci samé uvedl, že navrhoval výsledky svědků a znalecký posudek z toho důvodu, že když odbočoval na křižovatce do ulice Malá Hradební, nenacházel se tam ani cyklista, ani žádné protijedoucí vozidlo. Místo, odkud jel cyklista p. V., je od místa nehody vzdáleno asi 100 m, a proto žalobce navrhoval, aby znalec určil rychlost jízdy cyklisty a místo, kde se cyklista nacházel, když žalobce započal odbočovací manévr. Dle názoru žalobce to bylo v místech, kde ho nemohl vidět, a proto by mělo být za pomoci soudního znalce určeno, zda je možné žalobci přičítat jakékoliv zavinění. Cyklista p. V. se zřejmě dostatečně nevěnoval řízení, případně žalobce nemusel vidět, neboť se v dané době na místě nacházel také autobus. Cyklista p. V. také nedal přednost svědkyni p. P., když přecházela vozovku. Žalobce

předpokládal, že jak p. V., tak p. P. budou vyslechnuti, aby jim mohl klást otázky, a stejně tak předpokládal, že bude před vydáním rozhodnutí vyzván, aby se seznámil s poklady rozhodnutí. Již při ústním jednání před orgánem I. stupně navrhoval také důkaz znaleckým posudkem. V nepřizvání soudního znalce spatřuje pochybení správního orgánu. Jestliže byli p. P. a p. V. označeni jako svědci, měl žalobce právo být přítomen jejich výslechu.

Žalovaný při jednání před soudem setrval na svém návrhu na zamítnutí žaloby. Skutkový stav byl podle něj zjištěn dostatečně a žalobcovy návrhy na provedení dokazování znaleckým posudkem a výslechem svědků jsou nedůvodné. Zjištění týkající se skutkového stavu vyplývají především z fotodokumentace, protokolu o dopravní nehodě a plánu dopravní nehody. Vzhledem k postavení služebního vozidla, jeho poškození a vzhledem k blokovací stopě jízdního kola byla příčina dopravní nehody spolehlivě zjištěna a další dokazování nebylo zapotřebí. Žalobce si měl být vědom toho, že při odbočování vlevo může ohrozit protijedoucí vozidla a měl se podle toho zachovat. Z konkrétních okolností dopravní nehody ani z podání vysvětlení p. V. či p. P. nebylo možné dovozovat jiný průběh událostí, než jak jej popsala orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí. Také výše pokuty byla odůvodněna dostatečně.

Soud při jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě správního spisu; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru má účastník právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům.

Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyšetření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.

Podle § 61 odst. 1 písm. a) zákona o policii policie může požadovat potřebné vysvětlení od osoby, která může přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení trestného činu nebo přestupku a jeho pachatele.

Podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.

Soud o věci uvažil takto:

Žalobní námitku brojící proti nezohlednění původní lékařské zprávy vystavené po ošetření p. V. soud důvodnou neshledal. Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán se předmětnou lékařskou zprávou zabýval a vzal ji při rozhodování ve věci samé v úvahu (viz str. 2 prvostupňového rozhodnutí, kde orgán I. stupně konstatuje, že „skutková podstata přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. h/ zákona o přestupcích naplněna nebyla, a to i ohledem na lékařskou zprávu obsaženou ve spisovém materiálu“).

Ani námitka, v níž žalobce poukazuje na to, že správní orgány řádně nezdůvodnily, proč neprovedly jím navržené důkazy, není důvodná. Z argumentace žalovaného, že „rozhodnutí o uložení kázeňského trestu bylo vydáno na základě úplného a přesného zjištění skutkového stavu“, a stejně tak i z předchozího konstatování orgánu I. stupně, že „skutkový stav, jak je popsán v uvedeném spisovém materiálu, je důvodný a jako takový jej v konečném důsledku považují za dostatečně prokázaný a mohou konstatovat, že neshledávám jiné pochybnosti v předloženém spisovém materiálu ve vztahu k opatřování dalších důkazů,“ zcela nepochybně plyne, že důvodem, pro který správní orgán nepřikročil k provedení žalobcem navržených důkazů, byl jeho závěr o nadbytečnosti jakéhokoliv dalšího dokazování s ohledem na to, že skutkový stav věci byl již v dostatečném rozsahu objasněn jinými důkazy. Takové zdůvodnění považuje soud za postačující; jinou věcí je však nesprávnost závěru správního orgánu o řádně zjištěném skutkovém stavu věci (viz dále).

Soud totiž shledal opodstatněnou žalobní námitku, že napadené rozhodnutí se opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že jak orgán I. stupně, tak i žalovaný v rozporu se zákonem vycházel z úředních záznamů o podání vysvětlení sepsaných policií s cyklistou p. V. a dále s p. P. podle § 61 odst. 1 zákona o policii a na základě těchto úředních záznamů dospěl k závěru o vině žalobce. Žalobce v této souvislosti případně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009 č.j. 1 As 96/2008 – 115, v němž jmenovaný soud dovodil, že „pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka“. K (ne)použitelnosti úředních záznamů se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudku ze dne 28.12.2007 č.j. 4 Ads 56/2007 – 71, v němž uvedl, že „obecně je potřeba vycházet z původních důkazů a je nutné vyslechnout všechny svědky za účasti obviněného. Správní orgány jsou obecně povinny samy si opatřit dostatek podkladů pro své rozhodnutí. V souladu s § 130 odst. 1 a 2 služebního zákona a v souladu se zásadou procesní ekonomie lze použít také důkazy získané i v jiném správním řízení vedeném jiným správním orgánem (např. trestní řízení, řízení o přestupku), ovšem zjištěný skutkový stav věci nelze opírat pouze o takovéto důkazy“. Shodný názor pak zaujal i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22.2.2013 č.j. 7 Ca 210/2009 – 52, v němž konstatoval, že „skutková zjištění na základě tvrzení osob, které uvádějí, co zaznamenaly svými smysly, lze učinit pouze na základě provedení jejich svědeckých výpovědí při respektování práva účastníka na obhajobu (být předem vyrozuměn o datu provedení výslechu, právo klást svědkům otázky). Dané nelze obcházet porušením úředního záznamu o vysvětlení dle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb.“

Žalovaný tedy pochybil, když neprovedl svědecké výpovědi p. V. a p. P., ačkoliv je provést měl a mohl, a namísto toho při rozhodování v dané věci nepřípustně vycházel z úředních záznamů o podání vysvětlení sepsaných s těmito osobami. K objasnění okolností významných pro posouzení otázky žalobcova zavinění byly podstatné takové skutečnosti, které nelze zjistit z fotodokumentace místa nehody či protokolu o nehodě, jež jsou součástí spisového materiálu. Tyto listinné důkazy totiž nevypovídají nic o tom, v jaké vzdálenosti od žalobcem řízeného vozidla se cyklista p. V. nacházel v době, kdy žalobce zahájil odbočovací manévr, a nemohou tak samy o sobě vyvrátit obhajobu žalobce, že žádného cyklistu při zahájení odbočování v protisměru neviděl. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že paní P. podle podaného vysvětlení neviděla střet cyklisty s vozidlem řízeným žalobcem, a její líčení, že si nejprve myslela, že cyklista narazil do středového ostrůvku, a až později si všimla, že narazil do vozidla, působí poněkud chaoticky. Stručně řečeno, za účelem řádného objasnění skutkového stavu věci měl správní orgán oba jmenované vyslechnout jako svědky. Protože

tak neučinil a při rozhodování nepřipustně vycházel z úředních záznamů o podání vysvětlení, zatížil řízení zásadní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s.). Současně lze konstatovat, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, neboť doposud nebyly v potřebném rozsahu objasněny okolnosti, jež jsou podstatné pro posouzení otázky žalobcova zavinění (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.).

Pro výše vytčené vady řízení soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Úkolem správního orgánu bude, aby se pokusil provést další důkazy, zejména svědecké výslechy p. V. a p. P., za účelem náležitého zjištění skutkového stavu věci. Správní orgán však přitom bude muset respektovat lhůtu pro zánik odpovědnosti žalobce za vytýkané jednání mající znaky přestupku, která je zakotvena v ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, v jeho znění účinném do 30.9.2015.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci, který měl ve věci úspěch, soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 22. června 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková